

Юрий Ивановичъ Венелинъ, портрета на когото стои на отсѣрѣцната страница.

Юрий Ивановичъ Венелинъ е роденъ въ 1802 година отъ родители Мало-Русси. Първото си учение добилъ въ една гимназия у Маджарско. Училъ се много добръ — първий ученикъ билъ въ училището, та всички го обичали. Като свършилъ гимназията, отишълъ въ градътъ Лвовъ (въ Австрия), та свършилъ и едно по-горно училище. Той искалъ и още да се учи, но бѣдността му не позволила. Затова той отишълъ въ обичната си бащиния — Руссия, и станжлъ учителъ въ гр. Кишеневъ. Въ този градъ имало и много българе. Венелинъ се запозналъ съ тѣхъ и много ги обикнжлъ. Още тогава му дошла доумъ хубавата мисль: да напише българската история на русски езикъ. Обаче искалъ, прѣди да се залови за писание, да се поучи още малко.

Слѣдъ двѣ години той напутенжлъ учителствуванието и съ спестенитѣ си само двадесетъ и петъ гроша отпѣтувалъ за прочутия градъ Москва да се учи за лѣкаръ. Въ Москва той намѣрилъ добри хора да го издържатъ въ училище и за петъ години той изучилъ лѣкарската наука; ала слѣдъ това не станжлъ докторъ хора да лѣкува; защото по-обичалъ да изучава историята и съ неж да се занимава.

Съ излизанието си отъ училище, Венелинъ далъ да се напечататъ нѣколко статии на русски езикъ по историята на българетѣ. Съ тѣзи статии той прѣвъ расправилъ на свѣта, че и българския народъ е билъ нѣвга силенъ и храбъръ, че и той е ималъ свои царѣ и патриарси и че бългире сж били светиитѣ Кирилъ и Методий, които сж дали азбуката на всичкитѣ славене.